

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Cob/116/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3821204671
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3821204671.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 36 857 033, proti žalovanej: T. Q., narodená XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/X, F., právne zastúpenej: JUDr. Mário Pataky, advokát so sídlom Hviezdoslavovo námestie 200, Námestovo, IČO: 50 492 624, v spore o zaplatenie 7.058,07 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 4Cb/10/2021-90 zo dňa 9. júna 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 06.12.2021 voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 7.058,07 Eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 7.058,07 Eur od 15.12.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť.

1.3. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka, ust. § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods. 2 veta prvá, § 2 písmeno a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. Po vykonanom dokazovaní a po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

1.4. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že medzi stranami sporu bola uzatvorená Zmluva o úvere č. XXXXXX dňa 25.04.2017. Žalobca uzatváral túto zmluvu ako veriteľ, právnická osoba. Žalovaná ako dlžník bola v zmluve identifikovaná svojím menom, priezviskom, sídlom a IČO, s odkazom na zápis v ŽR. Konštatoval, že ustanovenie § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy definovalo dodávateľa ako osobu, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobca, právnická osoba, pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci svojej obchodnej činnosti. Žalovaná od začiatku namietala, že zmluvný vzťah založený predmetnou úverovou zmluvou nie je obchodnoprávnym vzťahom, ale vzťahom spotrebiteľským, založeným predmetnou

zmluvou, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Už v odpore tvrdila, že pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy o úvere nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

1.5. Vzhľadom na obranu žalovanej sa súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či vzťah strán sporu založený predmetnou zmluvou o úvere je obchodnoprávnym alebo spotrebiteľským vzťahom.

1.6. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaná požiadala o úver žiadosťou o úver dňa 24.04.2017, pričom bola v žiadosti označená pod obchodným menom s IČO a ako fyzická osoba - podnikateľ. Zdôraznil však, že žalovaná nie je identifikovaná len obchodným menom, miestom podnikania a IČO, ale aj údajmi fyzickej osoby, ako sú rodné číslo, dátum narodenia, trvalá adresa, či rodinný stav. Rovnako v samotnej Zmluve o úvere bola žalovaná označená svojím menom, priezviskom sídlom a IČO. Z obsahu zmluvy vyplynulo, že predmetnom zmluvy o úvere je poskytnutie úveru na účely výkonu podnikateľskej činnosti žalovanej, ktorého účelom je kúpa zariadenia kancelárie na podnikanie. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere bola žalovaná SZČO podnikajúca pod obchodným menom T. Q., s miestom podnikania F., P. XXX/X (totožne s adresou bydliska žalovanej) a pod IČO: 42274010 od 09.03.2016, resp. od 10.03.2016 do 28.04.2018, čo spadalo do obdobia uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere.

1.7. Prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.04.2019, sp. zn. 4Cdo 106/2018, v ktorom súd konkretizoval, čo je kľúčové pre posúdenie záväzkového vzťahu na to, aby mohol byť považovaný za spotrebiteľský, a teda, že významné je posúdiť povahu subjektov tohto vzťahu z hľadiska naplnenia definíčných znakov spotrebiteľa a dodávateľa, ale aj prihliadať na predmet daného vzťahu a okolnosti, za ktorých došlo k jeho uzavretiu, z čoho vyplýva, že nestačí formálne posúdiť vzťah medzi zmluvnými stranami len na základe toho, ako sa tento javí v zmysle označenia strán, či účelu úveru uvedeného v zmluve, ale je potrebné tento vzťah posudzovať aj materiálne z hľadiska ďalších okolností za ktorých došlo k uzavretiu zmluvy. Po zhodnotení výsledkov dokazovania výsluchom žalovanej, svedkov P. H., Q. J., výpisom z účtu žalovanej, súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú treba aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase jej uzatvorenia. Na tomto závere súdu nič nemení ani tá skutočnosť, že v zmluve o úvere sú uvedené aj údaje žalovanej ako fyzickej osoby podnikateľa. Žalovaná nie len v odpore tvrdila, ale vo svojej výpovedi (výsluchu) podrobne popísala a logicky vysvetlila skutočnosti, ktoré predchádzali uzatvoreniu predmetnej zmluvy o úvere, od podania žiadosti o úver až po samotné uzatvorenie zmluvy o úvere. Tvrdila, že úver si vzala, aby pomohla finančne jej vtedajšiemu priateľovi. Predmetnú zmluvu uzatvorila na „radu“ žalobcu, že keďže už mala úver, ďalší úver jej žalobca mohol poskytnúť len ako SZČO. Žiadosť o úver i samotnú Zmluvu o úvere vo forme vopred pripraveného formuláru vypisovala pracovníčka žalobcu a účel úveru - kúpa zariadenia kancelárie na podnikanie navrhla táto pracovníčka. V čase podania žiadosti o úver i v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere bola fyzickou osobou - podnikateľom, vykonávala činnosť pre S. F., ale pre výkon tejto činnosti nepotrebovala a ani nemala žiadnu kanceláriu a jej zariadenie. Nemala žiaden podnikateľský účet, naopak mala svoj osobný účet v F. banke, a.s. Na tento účet jej bol zaslaný predmetný úver a na tento účet jej boli poskytované nielen odmena za sprostredkovateľskú činnosť od S. F., ale aj rodinné prídavky. Nebola známa rozdielu medzi podnikateľským a spotrebiteľským úverom. Výpoveď žalovanej o účele predmetného úveru (poskytnutie finančnej pomoci priateľovi) potvrdil svedok P. H.. Žalovanou tvrdený spôsob výkonu činnosti sprostredkovateľa v pozícii SZČO pre spoločnosť S. F. potvrdila svedkyňa Q. J.. Svedkyňa potvrdila, že žalovaná pre výkon svojej činnosti pre S. F. nepotrebovala vlastnú kanceláriu. Na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd uzavrel, že žalovaná pri uzatvorení a plnení predmetnej zmluvy o úvere nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a teda bola spotrebiteľom v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a súčasne spotrebiteľom - fyzickou osobou nekonajúcou v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. K tvrdeniam žalovanej o jej postavení spotrebiteľa pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy o úvere sa žalobca nijako nevyjadril a neoznačil, nepredložil žiadne dôkazy svedčiace o opaku tvrdení žalovanej.

1.8. Žalovaná v spore vzniesla aj námietku premlčania. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, a teda uzavrel, že

vzťah medzi stranami je z hmotno-právneho hľadiska občiansko-právnym vzťahom, pri posudzovaní premlčania aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní. Majúc na zreteli aj ustanovenie § 54a veta prvá Občianskeho zákonníka (účinného od 05.12.2018, podľa ktorého premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať

a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté) skúmal, či uplatnené právo žalobcu je alebo nie je premlčané. V danom prípade žalobca v žalobe tvrdil, že predmetný úver zosplatnil dňa 14.12.2017. Premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, keď vznikne možnosť podať na jeho základe návrh a kedy sa mohol domáhať súdnou cestou svojho nároku. V tomto prípade začala plynúť premlčacia doba 15.12.2017 a skončila 15.12.2020, resp.

s prihliadnutím na neplynutie lehoty od 27.03.2020 do 30.04.2020 (podľa § 1 písm. a)

zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii) o 35 dní neskôr, rozhodne však pred 06.12.2021. Potom, ak žalobca podal žalobu v tejto veci dňa 06.12.2021, urobil tak po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej doby. Keďže právo žalobcu je premlčané, súd prvej inštancie mu ho nemohol priznať, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

1.9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 262

ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná mala vo veci úspech v plnom rozsahu, preto jej prvoinštančný súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

2.1. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písmeno d/, písmeno f/ a písmeno h/ CSP. Odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

2.2. Žalobca rozporoval záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaná nevedela, aký je rozdiel medzi podnikateľským a spotrebiteľským úverom. Žalovaná ako finančný sprostredkovateľ musela splniť podmienky odbornej spôsobilosti na túto činnosť, preto jej musel byť známy rozdiel medzi spotrebiteľským úverom a úverom medzi podnikateľskými subjektami.

2.3. Žalobca pochybenie súdu prvej inštancie videl aj v tom, že v konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz preukazujúci, že žalobcovi bolo známe pri podaní žiadosti o úver žalovanou, že tento žiada na súkromný účel. Žalobca nemal ako vedieť, že deklarovaný účel kúpy vybavenia kancelárie nebol žalovanou uvádzaný pravdivo. Je vecne a právne bezvýznamné, ako v konečnom dôsledku žalovaná úver použila, či po prevzatí prostriedkov zmenila svoje rozhodnutie o jeho použití, resp. či žalobcu zavádzala.

2.4. Namietal, že súd prvej inštancie sa v rozsudku nevyporiadal s tým, že od uzavretia zmluvy v roku 2017 do začatia tohto konania žalovaná nikdy netvrdila a nespochybnila obsah zmluvy o úvere, nikdy od nej neodstúpila. Urobila tak až v okamihu, kedy v dôsledku nesplácania došlo k začatiu súdneho konania voči nej. Teda súd prvej inštancie aproboval postup žalovanej, ktorá svoj postoj menila podľa aktuálneho a pre ňu vyhovujúceho stavu.

V čase žiadosti o úver malo žalovanej vyhovovať (aby získala úver) tvrdenie, že úver chce na podnikanie, v čase vymáhania nárokov voči nej zase tvrdenie opačné. Žalobca zdôraznil, že výpoveď svedka H. nemala s povahou úverovej zmluvy nič spoločné, pretože hovoril

o použití úveru, nie však o tom, za akým účelom žalovaná o úver žiadala a za akým účelom uzavrela úverovú zmluvu. Ani záver, že na podnikanie kanceláriu nepotrebovala nepreukazuje, že o úver skutočne na zariadenie kancelárie nežiadala. Záver súdu prvej inštancie, že žalovanej mal dať žalobca „radu“ aby uviedla, že žiada o úver na podnikanie, lebo má už jeden predošlý spotrebiteľský úver, je nedôvodný a nelogický. Práve na tomto tvrdení samotná žalovaná spochybnila vlastné tvrdenie a súčasne aj skutkový záver súdu

o tom, že ona (pozn. žalovaná) nevedela, aký je rozdiel medzi podnikateľským

a spotrebiteľským úverom. Ak jej malo byť poradené, aby nežiadala o spotrebiteľský úver, ale o podnikateľský, a ona reálne takú žiadosť podala, potom je zrejmé že vedome žiadala o iný ako o spotrebiteľský úver. V konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorým by bol preukázaný opak toho, čo sa uvádza v žiadosti o úver, že žiadosť o úver nebola žalovanou podpísaná a že nebola vyplnená podľa údajov uvádzaných žalovanou. Dôkazom o „spotrebiteľskej“ povahe zmluvného vzťahu nie je ani to, že

žalovaná mala len osobný účet, a nie podnikateľský. Žiadny právny predpis nepredpisuje podnikajúcej fyzickej osobe mať osobitne podnikateľský účet a osobitne osobný účet v banke.

2.5. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie pochybil nielen pri výklade jednotlivých úkonov, ale predovšetkým preto, že povahu úveru určoval podľa údajného skutočného použitia peňažných prostriedkov. Charakter zmluvného vzťahu sa určuje podľa okolností daných v čase uzavretia zmluvy. V čase uzavretia zmluvy o úvere medzi sporovými stranami bol skutkový stav jednoznačne taký, že žalovaná žiada o úver na podnikanie a sama účel čerpania oznámila a písomne potvrdila. Potvrdila ho dvakrát, v žiadosti o úver a aj v zmluve o úvere. Rozhodnutie súdu preto považoval za vydané v rozpore s výkladom újijného práva (smernica 93/13/ EHS) pričom poukázal na rozhodnutie ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG) a na ďalšie rozhodnutia.

3.1. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, žalovanej priznať náhradu trov odvolacieho konania.

3.2. Nesúhlasila s odôvodnením podaného odvolania a žalobcom vytýkané nedostatky považovala za nedôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považovala za vecne správne, zákonné a dostatočne odôvodnené. Napadnutý rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, riadneho zistenia skutkových okolností a správneho právneho záveru, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu, založený zmluvou o úvere, je spotrebiteľským vzťahom, pretože žalovaná nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, výkonu zamestnania či povolania. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a správne rozhodol o tom, že nárok žalobcu je premlčaný. Súd prvej inštancie v intenciách rozhodnutí súdov vyššieho stupňa správne vyhodnotil, že je to práve žalobca, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, že žalovaná konala ako podnikateľ a nie ako spotrebiteľ, pričom je to práve žalobca, ktorý je povinný preukázať bez pochybností, že ich vzájomný vzťah je vzťahom obchodnoprávnym, pričom toto dôkazné bremeno žalobca v tomto konaní neunesol. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 6CoCsp/39/2020: „Nespotrebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, t.j. spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, pričom dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru nesie dodávateľ. Bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný nič nehovoriaci údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikateľskej činnosti, tak ako tomu bolo v predmetných úverových zmluvách, na ktorú skutočnosť sa neustále odvoláva žalovaný, keď takéto ustanovenie zmluvy neposkytuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis má výkon podnikateľskej činnosti s uzatvorením konkrétnej úverovej zmluvy a či dlžník pri uzatváraní zmluvy skutočne konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

3.3. Na účely preukázania podnikateľského charakteru sa však nemožno uspokojiť len s formálnym posúdením žalobcom vopred pripravených zmluvných formulárov (typických pre spotrebiteľské zmluvy), najmä za predpokladu, že zo súdnej praxe sú známe početné prípady, kedy práve žalobca konal tak, aby zbavil spotrebiteľa spotrebiteľskej ochrany práve tým, že mu poskytol podnikateľský úver preto, že tento spotrebiteľ bol zároveň aj podnikateľom, teda mal IČO. Žalovaná produkovala všetky svoje skutkové tvrdenia už v podanom odpore, a tieto následne doplnila vykonanými dôkazmi, pričom na tieto skutkové tvrdenia žalobca žiadnym spôsobom nereagoval, tieto nenamietal, účinne ich nepoprel a neuviedol vlastné tvrdenia, ani nenavrhol vykonať žiadne dôkazy na ich vyvrátenie. Žalovaná tvrdila a logicky vysvetlila, že na svoje podnikanie nepotrebovala žiadne kancelárske vybavenie, žiadnu kanceláriu, a so svojim podnikaním nemala takmer žiadne výdavky, a tiež zdôvodnila a preukázala, na aký účel použila poskytnuté finančné prostriedky, pričom ani časť týchto prostriedkov nebola použitá na podnikanie. Žalovaná nežiadala od žalobcu poskytnutie finančných prostriedkov na podnikateľské účely, t.j. neprišla za žalobcom v úmysle, aby jej bol poskytnutý podnikateľský úver na jej podnikanie alebo s ním súvisiaci. Žalobca sa navyše ani pred poskytnutím úveru, ani po jeho poskytnutí nezaujímal o podnikanie žalovanej, nezaujímal ho jej podnikateľský plán, nikdy nežiadal zdokladovať použitie poskytnutého úveru. Neobstojí preto tvrdenie žalobcu, že tento konal v dobrej viere, že žalovaná koná ako podnikateľ, pretože z tvrdení žalovanej a jej výpovede vyplýva (z nepopretých skutkových tvrdení), že podnikateľský úver žalovanej podsunula práve pracovníčka žalobcu pani W., ktorá sama vypísala účel poskytovaného úveru, ako úver investičný, a sama vypísala ako účel úveru nákup kancelárskeho zariadenia určeného na podnikanie, hoci žalovaná na takýto účel úver nežiadala a pravdivo jej uviedla na čo peniaze potrebuje. Žalobca tak vedel, že žalovaná žiada

úver na účely, ktoré s podnikaním vôbec nesúvisia, napriek tomu jej poskytol úver formálne označený ako podnikateľský úver, a to práve preto, aby ju zbavil spotrebiteľskej ochrany. Vzhľadom na uvedené, žalobca nekonal

v dobrej viere, že žalovaná koná ako podnikateľ. Žalobca tvrdenia žalovanej nepoprel, preto nebolo potrebné vykonávanie ďalšieho dokazovania v tomto smere. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6CoCsp/23/2020 v obdobnej veci žalobcu: „Pokiaľ by súd striktné vychádzal z obsahu zmluvy o revolvingovom úvere, v ktorej je uvedené, že veriteľ poskytuje dlžníkovi úver na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti

a rovnako, pokiaľ by súd striktné vychádzal z označenia žalobkyne ako dlžníka jej obchodným menom a IČO-m, mohli by tieto skutočnosti nasvedčovať nespotebiteľskému (podnikateľskému) charakteru právneho vzťahu. Odvolaciemu súdu je však známe z úradnej činnosti (z iných sporov týkajúcich sa žalovaného), že obchodní zástupcovia žalovaného sa dopúšťali nekalej obchodnej praxe, keď svojvoľne vyznačovali spotrebiteľom ako účel úveru „na podnikanie“ s odôvodnením, že údajne je vybavenie úveru jednoduchšie.

S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzavretia zmluvy správne súd zameral dokazovanie aj na tú skutočnosť, na aký účel boli finančné prostriedky žalobkyne

v skutočnosti poskytnuté a v tomto smere sama žalobkyňa ponúkla dôkazné prostriedky na preukázanie tej skutočnosti, že finančné prostriedky titulom úverovej zmluvy jej boli poskytnuté na jej osobný účet a že z týchto prostriedkov uhradila svoje osobné dlhy, a nie dlhy vzniknuté z titulu podnikania.“

3.4. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaná musí poznať rozdiel medzi spotrebiteľským úverom a podnikateľským úverom, pretože sama vykonávala činnosť finančného poradcu uviedla, že toto tvrdenie je tendenčné, pretože žalovaná vždy pri svojej činnosti prichádzala do kontaktu len so spotrebiteľskými úvermi, nie s úvermi podnikateľskými, a teda nemala teoretické ani praktické vedomosti týkajúce sa rozdielnosti týchto úverov a ich následkov. V rozsahu absolvovaného finančného vzdelávania sa zoznámila len so základnými informáciami

o spotrebiteľských úveroch, so zmluvami spoločnosti, pre ktorú vykonávala činnosť, so spôsobom ich vypisovania a jej povinnosťami, nezískala však žiadny rozsiahly prehľad

o spotrebiteľskom úverovaní, a už vôbec nie o podnikateľských úveroch, ktoré sama nesprostredkovala, a s ktorými neprichádzala vôbec do kontaktu.

3.5. Na záver žalovaná uviedla, že dôvera spotrebiteľa v poctivé konanie dodávateľa predpokladá, aby v prípade jej narušenia súd nahradil zdanlivú (formálnu) rovnováhu faktickou. Zahŕňa tiež povinnosť súdu ex offa (z tzv. úradnej povinnosti) preskúmať

a prihliadať na neprijateľné podmienky v zmluve. Spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah, vrátane výberu zmluvného typu (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C 244/98, Oceano Grupo Editorial, C-168/05, Mostaza Claro).

4. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380

ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

8. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP dopadá na všetky pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody, avšak vždy len za predpokladu, že tieto pochybenia mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zvyčajne pôjde o prípady nesprávne realizovanej mandukčnej povinnosti súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu, vypočutie svedka bez jeho poučenia o práve odprieť výpoveď a podobne) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu.

11. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

12. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami strán, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením veci a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

15. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Uvedený záver je zhodný so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

16. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd udáva nasledovné.

17. Právny vzťah medzi stranami sporu, založený zmluvou o úvere zo dňa 25.04.2017, je nepochybne vzťahom spotrebiteľským tak, ako to ustálil súd prvej inštancie. Pojem spotrebiteľská zmluva do Občianskeho zákonníka zaviedla jeho novela zák. č. 150/2004 Z.z., ktorú úpravu neskôr výrazne pozmenil zák. č. 568/2007 Z.z. (a neskôr i ďalšie čiastkové novelizácie). Spotrebiteľská zmluva nie je samostatný typ zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorú právne predpisy (nielen Občiansky zákonník) stanovujú osobitné podmienky a určujú jej náležitosti. Právna úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch. Súd prvej inštancie správne na vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, ktoré sú pre spotrebiteľa v tomto prípade nepochybne výhodnejšie a zabezpečujú jeho ochranu.

18. Podstatou odvolania žalobcu je jeho námietka proti záveru súdu prvej inštancie o právnej kvalifikácii medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej podliehajúcej režimu Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uvádza, že žalovaná hneď pri prvom úkone v konaní (odpor) namietala, že poskytnutý úver je úverom spotrebiteľským a v tomto smere navrhla dokazovanie, ktoré bolo súdom prvej inštancie vykonané a vyhodnotené správne, keď tento dospel k záveru o charaktere uzatvorenej zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisu a vykonaného dokazovania dospel k zhodným záverom so súdom prvej inštancie, keď v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdom prvej inštancie. Nie je pre právnu kvalifikáciu zmluvy relevantným námietka žalobcu, že charakter uzatvorenej úverovej zmluvy žalovaná pred podaním žaloby nerozporovala, ani skutočnosť, že bola finančným sprostredkovateľom. Žalobca, napriek tomu, že mu v priebehu konania bola známa obrana žalovanej, na podporu svojich tvrdení týkajúcich sa charakteru medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy neoznačil ani nenavrhoval žiadne dôkazy svedčiace o opaku jej tvrdení. K vzneseným námietkam žalovanej sa nevyjadril, urobil tak až v odvolacom konaní. Po preskúmaní odvolacích dôvodov, odvolací súd uzavrel, že tieto nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku. Z uvedených dôvodov uzavrel, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď posudzoval premlčacie lehoty v režime Občianskeho zákonníka a žalobu zamietol pre žalovanou dôvodne vznesenú námietku premlčania.

19. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP.

20. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a konštatuje správnosť jeho dôvodov.

21. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalovanej ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
 - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
 - a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
 - b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
 - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
 - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
 - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
 - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
 - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).